

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 октомври 2002 година*

„Право на конкуренция – член 14, параграфи 3 и 6 от Регламент № 17 – Решение на Комисията за разпореждане на разследване – Предоставяне на помощ от националните органи – Тълкуване на Решение от 21 септември 1989 г. по дело Hoechst/Комисия – Общи принципи – Защита от произволна или непропорционална намеса от публичните органи в сферата на частната дейност на юридическо лице – Обхват на съдебния контрол, който се изисква от компетентен национален съд за разрешаване на принудителни мерки спрямо предприятия – Задължение на Комисията да предостави сведения – Задължение за лоялно сътрудничество.”

По дело C-94/00

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 234 ЕО от Cour de cassation (Франция) в производството, висящо пред този съд между

Roquette Frères SA

и

Directeur général de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes,

встъпила страна:

Комисия на Европейските общности

относно тълкуването на член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ, 1962 г., 13, стр. 204) и на Решение от 21 септември 1989 г. по съединени дела Hoechst/Комисия (46/87 и 227/88, Recueil, стр. 2859),

СЪДЪТ,

в състав от: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet и г-н R. Schintgen (председатели на състав), г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola (докладчик), г-н P. Jann, г-н V. Skouris, г-жа F. Macken, г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr и г-н J. N. Cunha Rodrigues, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mischo,

* Език на производството: френски.

секретар: г-жа L. Hewlett, администратор,

предвид писмените становища, представени:

- за Roquette Frères SA, от адв. O. Prost и адв. A. Choffel, avocats,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н G. Marengo и г-жа F. Siredey-Garnier, в качеството на представители,
- за френското правителство, от г-жа K. Rispal-Bellanger и г-н F. Million, в качеството на представители,
- за германското правителство, от г-н W.-D. Plessing и г-жа B. Muttelsee-Schön, в качеството на представители,
- за гръцкото правителство, от г-жа A. Samoni-Rantou и г-н G. Karipsiadis, в качеството на представители,
- за италианското правителство, от г-н U. Leanza, в качеството на представител, подпомаган от г-жа F. Quadri, avvocato dello Stato,
- за правителството на Обединеното кралство, от г-н J. E. Collins, в качеството на представител, подпомаган от г-н J. Turner, Barrister,
- за норвежкото правителство, от г-н H. Seland, в качеството на представител,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Roquette Frères SA, за което се явяват адв. O. Prost и адв. A. Choffel, на Комисията, за която се явяват г-н G. Marengo и г-жа F. Siredey-Garnier, на френското правителство, за което се явява г-н R. Abraham, в качеството на представител, на гръцкото правителство, за което се явяват г-жа A. Samoni-Rantou и г-н G. Karipsiadis, на италианското правителство, за което се явява г-н M. Greco, в качеството на представител, и на правителството на Обединеното кралство, за което се явяват г-н J. E. Collins и г-н J. Turner, в съдебното заседание от 10 юли 2001 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 септември 2001 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 7 март 2000 г., получено в Съда на 13 март 2000 г., Cour de cassation (Френски касационен съд) поставя по силата на член 234 ЕО два преюдициални въпроса относно тълкуването на член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204) и на Решение от 21 септември 1989 г. по съединени дела Hoechst/Комисия) (46/87 и 227/88, Recueil, стр. 2859).

2. Тези въпроси възникват по повод жалба на Roquette Frères SA (наричано по-нататък „Roquette Frères”) срещу Определение на Председателя на Tribunal de grande instance de Lille (Франция), което разрешава влизането и конфискациите в помещенията на това дружество с оглед събиране на доказателства за неговото евентуално участие в съглашения и/или съгласувани практики, които могат да представляват нарушение на член 85 от Договора за ЕО (понастоящем член 81 ЕО).

Правна уредба

Регламент № 17

3. Член 14 от Регламент № 17 предоставя на Комисията правомощия за провеждане на разследвания за евентуалните нарушения на правилата на конкуренция, приложими спрямо предприятията. Съгласно тази разпоредба:

„1. (...)

(...) служителите, оправомощени от Комисията, имат право:

а) да преглеждат счетоводните книги и други служебни документи;

б) да правят копия или извлечения от счетоводни книги и служебни документи;

в) да искат на място устни обяснения;

г) да влизат във всички помещения, земи и транспортни средства на предприятията.

(...)

3. Предприятия и сдружения на предприятия предоставят на разследвания, разпоредени с решение на Комисията. Решението посочва предмета и целта на разследването, определя датата, на която същото трябва да започне и посочва санкциите, предвидени в член 15, параграф 1, буква в) и член 16, параграф 1, буква г) и правото на съдебен контрол на решението от Съда.

6. Когато предприятие се противопостави на разследване, определено по силата на настоящия член, заинтересованата държава-членка предоставя необходимата помощ на служителите, оправомощени от Комисията, с цел да подпомогне извършването на разследването. След консултация с Комисията държавите-членки предприемат необходимите мерки за тази цел преди 1 октомври 1962 г.”

Национално право

4. Във Франция процедурите по разследване в областта на конкуренцията се уреждат от Наредба № 86-1243 от 1 декември 1986 г. относно свободното ценообразуване и свободната конкуренция (JORF от 9 декември 1986 г., стр. 14773, наричана по-нататък „Наредбата за конкуренцията”).

5. Член 48 от Наредбата относно конкуренцията предвижда:

„Следователите могат да влизат във всякакви помещения и да конфискуват документи само в рамките на разследвания, поискани от *Ministre chargé de l'économie* (министъра на икономическите работи) или *Conseil de la concurrence* (Съвета по конкуренцията), и след съдебно разрешение, предоставено с определение на Председателя на *Tribunal de grande instance* (...)

Съдията трябва да провери дали искането за разрешение пред него е обосновано; това искане трябва да съдържа всички елементи на информация, която може да оправдае посещението.

(...) Той назначава един или повече висши служители на съдебна полиция, които подпомагат при операции и да уведоми относно техния ход.

(...)”

6. С цел изясняване на тази разпоредба препращащият съд посочва, че с Решение от 29 декември 1983 г. *Conseil constitutionnel* (Франция) постановява, че разследвания в частни помещения могат да се извършват само в съответствие с член 66 от Френската конституция, която поверява на съдебната власт защитата на индивидуалната свобода, и по-специално на неприкосновеността на дома. *Conseil constitutionnel* прави извода, че законовите разпоредби, приложими в тази връзка, изрично трябва да поверят на компетентния съд задачата да провери дали в съответните обстоятелства поставеното пред него искане е основателно.

7. В съответствие с член 56а от Наредбата относно конкуренцията, изискванията на член 48 от тази наредба трябва да се прилагат, когато

Комисията иска помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17.

Фактически и процедурни обстоятелства в главното производство и преюдициалните въпроси

8. Roquette Frères извършва дейност по продажба на натриев глюконат и глюконо делта-лактон.

9. На 10 септември 1998 г. на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17 Комисията приема решение за разследване на Roquette Frères (наричано по-нататък „Решението за разследване от 10 септември 1998 г.”).

10. Член 1 от диспозитива по същество на това решение гласи:

„Предприятието Roquette Frères SA се задължава да се подложи на разследване за неговото евентуално участие в съглашения и/или съгласувани практики в областта на натриевия глюконат и глюконо делта-лактон, което може да представлява нарушение на член 85 от Договора за ЕО. Разследването може да бъде извършено във всички помещения на това предприятие.

Предприятието трябва да осигури достъп на служителите, оправомощени от Комисията да извършат разследването, и на служителите на държавата-членка, които подпомагат първите, до всички помещения, земи и превозни средства в рамките на обичайното работно време. Предприятието предава за проверка счетоводните книги и други служебни документи, поискани от упоменатите служители; то позволява проверка на неговите счетоводни книги и други служебни документи на местата, където се намират и вземането на копия или извлечения/извадки от тях. Освен това, незабавно предоставя на упоменатите служители устни обяснения, каквито те биха поискали във връзка с предмета на разследването.”

11. Основанията на Решението за разследване от 10 септември 1998 г. посочват:

„Адресатът на това решение извършва дейност в областта на натриевия глюконат . Натриевият глюконат се използва по-специално като продукт за промишлено почистване, за повърхностното третиране на метали и производството на синтетични текстилни субстанции, както и като средство за забавяне на втвърдяването в бетонната промишленост.

Комисията разполага с информация, че служителите на упоменатото по-горе предприятие провежда редовни събрания с конкуренти, по време на които се разпределят дялове от пазара на натриев глюконат и се договарят минимални цени за потребителите в различните области на пазара. Нивата на продажба – както цялостни, така и относителни за отделните региони –

също се определят. На всяко събрание се оценява степента на спазване на съглашенията. Изглежда, че всяко предприятие, което превиши определените за него продажби, трябва да се опита да намали тези продажби през следващия период.

Адресатът на това решение е производител и на глюконо делта-лактон. Глюконо делта-лактонът се използва в производството на сирене, месни продукти и сирене тофу.

Комисията разполага с информация, която посочва, че упоменатите по-горе контакти с конкуренти обхваща и глюконо делта-лактон. По-специално, двустранни или многостранни разговори са поддържани, често в края на събранията относно натриевия глюконат (преди или след тях или по време на почивките). В тези случаи участниците разменят информация относно пазара, пазарните цени и степента на търсене. Те също провеждат разговори относно производствения капацитет и обемите на продажби. Контактите са насочени към контролиране на цените и, изглежда, водят до съгласуване на поведението на участниците на пазара.

Ако се установи тяхното съществуване, описаните по-горе съглашения и/или съгласувани практики ще представляват сериозно нарушение на член 85 от Договора за създаване на Европейската общност. Самото естество на такива съглашения и/или съгласувани практики предполага, че те се изпълняват чрез тайни средства и в тази връзка разследването е най-подходящото средство за събиране на доказателства за тяхното съществуване.

За да позволи на Комисията да открие всички факти относно евентуалните съглашения и/или съгласувани практики и относно контекста, в който те се извършват, следователно е необходимо да се проведе разследване по силата на член 14 от Регламент № 17.

Адресатът на това решение може да разполага с информация, необходима на Комисията за осъществяване на нейното разследване в рамките на случая, описан по-горе.

За да бъде ефективно разследването, необходимо е предприятието да не бъде предварително уведомено за него.

Следователно, необходимо е предприятието да бъде заставено с решение да се подчини на разследването по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 17.”

12. Комисията иска от френското правителство да предприеме необходимите мерки за гарантиране в случай на противопоставяне на

Roquette Frères на така планираното разследване, националните органи да окажат помощта, предвидена в член 14, параграф 6 от Регламент № 17.

13. В отговор на това искане на 14 септември 1998 г. компетентните административни органи депозират искане до Председателя на Tribunal de grande instance de Lille за разрешение да влязат в помещенията на Roquette Frères и да конфискуват документи оттам, предвидено в членове 48 и 56а от Наредбата относно конкуренцията. Приложенията към това искане по същество се състоят от копие на Решението за разследване от 10 септември 1998 г. и от текста на упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst.

14. Председателят на Tribunal de grande instance de Lille зачита това искане с Определение от същия ден (наричано по-нататък „разрешаващото определение“).

15. Разрешаващото определение е връчено на 16 септември 1998 и разследването се провежда на 16 и 17 септември 1998 г. Roquette Frères сътрудничи в това разследване, при което изразява резерви относно вземането на копия от различни документи.

16. В своето обжалване на разрешаващото определение, Roquette Frères твърди, че председателят на Tribunal de grande instance de Lille няма право да определя влизане в частни помещения, без предварително да се увери, с оглед на документите, които се изисква административният орган да предостави, че наистина съществуват основателни причини за подозрение на наличието на антиконкурентни практики, които оправдават прилагането на принудителни мерки.

17. В решението за препращане на искането Cour de cassation посочва, че пред Председателя на Tribunal de grande instance de Lille не са представени никакви сведения или улики, които да позволят да се направи предположение за съществуването на антиконкурентни практики, така че за него не е възможно да провери дали при съответните обстоятелства искането е основателно. Той също отбелязва, че в Решението за разследване от 10 септември 1998 г., Комисията просто посочва, че разполага с информация, че Roquette Frères участва в антиконкурентни практики, описани от нея, без обаче да посочва, дори накратко, в своя анализ информацията, която тя твърди, че има, и на която основава своята преценка.

18. След като посочва характеристиките на съдебния контрол, който трябва да се осъществи от компетентния френски съд в съответствие с член 48 от Наредбата относно конкуренцията и Решението на Conseil constitutionnel от 29 декември 1983 г., както се посочва в точка 6 от настоящото решение, Cour de cassation припомня в тази връзка принципа, установен в упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, а именно, че при

упражняването на своите правомощия за разследване, Комисията е длъжна да спазва процесуалните гаранции, предвидени от националното право.

19. В допълнение, Cour de cassation препраща към точки 17 и 18 от упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, според което не съществува общ принцип на правото на Общността, който да предвижда по отношение на предприятията право на неприкосновеност на дома, нито съдебна практика на Европейския съд по правата на човека, която извличаща подобен принцип от член 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., (наричана по-нататък „ЕКПЧ“),

20. Обаче, Cour de cassation отбелязва в тази връзка, че в Решение от 16 декември 1992 г. по дело Niemietz/Германия, Серия А № 251-В, което следва по дата упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, Европейският съд по правата на човека поддържа, че член 8 от ЕКПЧ може да се приложи спрямо определени професионални или търговски дейности или помещения. Cour de cassation препраща и към член 6, параграф 2 ЕС, който изисква Европейският съюз да зачита основните права, както те са гарантирани от ЕКПЧ и към член 46, буква г) ЕС, който предвижда, че упоменатият член 6, параграф 2 ЕС попада в обхвата на правомощията на Съда на Европейските общности.

21. При тези обстоятелства, Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните въпроси:

„1) Предвид основните права, признати от правния ред на Общността и предвид член 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека, Решението по дело Hoechst от 21 септември 1989 г. трябва ли да се тълкува в смисъл, значи, че национален съдия с правомощия в съответствие с националното право в областта на конкуренцията, да разпорежда влизане в помещения и конфискации от служители на администрацията, не може да откаже да предостави поискано разрешение, когато той смята, че информацията или доказателствата, които са представени като представляващи основания за предполагагане на съществуването на антиконкурентни практики от предприятията, упоменати в решението на Комисията за разпореждане на разследване, не са достатъчни, за да разреши такава мярка или когато, както е в настоящия случай, пред него не са представени никакви информация или улики;

2) В случай че Съдът на Европейските общности откаже да признае задължението на Комисията да представи пред компетентния национален съдия сведения или улики, с които разполага и които пораждат подозрения за съществуване на антиконкурентни практики, при все това, този съдия има правомощието, предвид на упоменатите по-горе основни права, да откаже да уважи искането за влизане и конфискация, ако счита, както в настоящия

случай, че решението на Комисията не съдържа достатъчно основания и не позволява да се провери дали, при съответните обстоятелства, искането до него е основателно, като прави невъзможно осъществяването на съдебен контрол, изискван от неговото национално конституционно право.”

По въздействието на общите принципи на правото на Общността

22. Както разкрива решението за препращане *Cour de cassation* се пита за евентуалното въздействие върху принципите, установени от Съда в упоменатото по-горе Решение по дело *Hoechst*, и от тук – върху отговорите на вече формулираните преюдициални въпроси, някои процеси в областта на защитата на основните права, произтекли след постановяването на Решението по дело *Hoechst*.

23. Съгласно установената съдебна практика, основните права представляват неразделна част от общите принципи на правото, съблюдаване на което гарантира Съдът. За тази цел, последният се вдъхновява от конституционните традиции, които са общи за държавите-членки и от указанията, предоставени от международните договори за защитата правата на човека, по които си сътрудничат държавите-членки или по които те са страни. ЕКПЧ има особено значение в тази връзка (вж., по-специално упоменатото по-горе Решение по дело *Hoechst*, точка 13, и Решение от 6 март 2001 г. по дело *Connolly/Комисия*, C-274/99 P, *Recueil*, стр. I-1611, точка 37).

24. Както още посочва Съдът, принципите, установени от тази съдебна практика са препотвърдени в преамбюла на Договора за ЕО и в член Е, параграф 2 от Договора за Европейския съюз (Решение от 15 декември 1995 г. по дело *Bosman*, C-415/93, *Recueil*, стр. I-4921, точка 79). Сега те са установени в член 6, параграф 2 ЕС (упоменатото по-горе Решение по дело *Connolly/Комисия*, точка 38).

25. Освен това, от установената практика на Съда следва, че когато националните норми попадат в приложното поле на правото на Общността и до него се отправя преюдициално запитване, Съдът трябва да предостави всички елементи за тълкуване, необходими за националния съд, за да определи дали тази правна уредба е съвместима с основните права, съблюдаването на които гарантира Съдът и които произтичат по-специално от ЕКПЧ (вж., по-специално Решение от 18 юни 1991 г. по дело *ERT*, C-260/89, *Recueil*, стр. I-2925, точка 42, и Решение от 4 октомври 1991 г. по дело *Society for the Protection of Unborn Children Ireland*, C-159/90, *Recueil*, стр. I-4685, точка 31).

26. Тъй като преюдициалните въпроси по същество се отнасят до обхвата на съдебния контрол, който може да се осъществи от съд на държава-членка, когато този съд е призван да окаже помощ по искане на Комисията на

основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17, Съдът на Европейските общности несъмнено има правомощия да предостави на препращащия съд всички елементи за тълкуване, необходими за определяне на това дали приложимата национална правна уредба е съвместима за целите на такъв съдебен контрол с правото на Общността, включително съобразно случая, с правата, предоставени от ЕКПЧ като общи принципи на правото, съблюдаването на които се гарантира от Съда.

27. Трябва да се припомни в тази връзка, че в точка 19 от упоменатото по-горе Решение по дело Hoeschst, Съдът признава, че нуждата от защита от произволна или прекомерна намеса на публичната власт в областта на частните дейности на всяко лице, независимо дали физическо или юридическо, представлява общ принцип на правото на Общността.

28. Подобно на това, Съдът уточнява, че спазването на този общ принцип се изисква от компетентните органи на държавите-членки, когато са призовани да окажат помощ по искане на Комисията на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17 (вж. упоменатото по-горе Решение по дело Hoeschst, точки 19 и 33).

29. За целите на определянето на обхвата на този принцип по отношение на защитата на служебни помещения, трябва да се вземе предвид съдебната практика на Европейския съд по правата на човека след упоменатото по-горе Решение по дело Hoeschst. Съгласно тази съдебна практика, първо, защитата на дома, предвидена в член 8 от ЕКПЧ, може при определени обстоятелства да се разшири, за да обхване упоменатите помещения (вж., по-специално Решение на Европейския съд по правата на човека от 16 април 2002 г. по дело Colas Est и др./Франция, все още непубликувано в *Recueil des arrêts et décisions*, § 41) и, второ, правото на намеса, постановено от член 8, параграф 2 от ЕКПЧ „може спокойно да бъде разширено по отношение на служебни дейности или помещения, отколкото при други случаи” (упоменатото по-горе Решение по дело Niemietz/Германия, § 31).

По задължението за лоялно сътрудничество

30. За целите на предоставяне на полезен отговор на препращащия съд, е необходимо да се вземат предвид изискванията, които произтичат от задължението за лоялно сътрудничество, предвидено в член 5 от Договора за ЕО (понастоящем член 10 ЕО).

31. Както разкрива практиката на Съда на Европейските общности, задължението за лоялно сътрудничество се вменява както на съдебните органи на държавите-членки, които действат в рамките на техните правомощия (вж., по-специално Решение от 10 април 1984 г. по дело Von Colson и Kamann, 14/83, *Recueil*, стр. 1891, точка 26, и Решение от 8 октомври 1987 г. по дело Kolpinghuis Nijmegen, 80/86, *Recueil*, стр. 3969,

точка 12) и на институциите на Общността, които от своя страна имат задължение да предоставят същото сътрудничество на държавите-членки (вж., по-специално Решение от 10 февруари 1983 г. по дело Люксембург/Парламент, 230/81, Recueil, стр. 255, точка 38, и Определение от 13 юли 1990 г. по дело IMM Zwartveld и др., C-2/88, Recueil, стр. I-3365, точка 17).

32. В тази връзка трябва да се отбележи, че, когато органите на Общността и националните органи са призовани, както в настоящия случай, да подпомогнат постигането на целите на Договора посредством съгласувано упражняване на техните съответни правомощия, такова сътрудничество е особено съществено.

По преюдициалните въпроси

33. Със своите два въпроса, които е подходящо да се разгледат съвместно, препращащият съд пита по същество дали, предвид правото на Общността, националният съд с правомощия по силата на вътрешното право да разрешава влизане и конфискация в помещения на предприятия, за които се подозира, че нарушават правилата на конкуренцията, когато до него е отправено искане от Комисията за оказване на помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17, може:

- да откаже да предостави разрешение за влизане, на основание че не са представени сведенията или уликите от делото на Комисията, на които се основават подозренията на последната, или че такива сведения или улики не са достатъчни за обосноваването на така поисканата мярка;

- или, ако този съд няма правото да поиска представянето на такива сведения или улики, да откаже да предостави такова разрешение, на основание че сведенията, посочени в обосноваването на решението на Комисията за разпореждане на разследване, не са достатъчни, за да позволят на този съд да провери, при съответните обстоятелства, дали поисканите мерки са основателни, каквото е длъжна да стори по силата на разпоредбите на националното право.

34. За предоставянето на отговор на тези въпроси, трябва предварително да се отбележи, че както е видно от член 14, параграф 6 от Регламент № 17, всяка държава-членка трябва да определи условията, при които националните органи оказват помощ на служителите на Комисията. От тази разпоредба следва, по-специално, че когато Комисията възнамерява с помощта на националните органи да извърши разследване по друг начин, а не посредством сътрудничество с въпросните предприятия, тя е длъжна да спазва съответните процесуални гаранции, предвидени в националното право (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точки 33 и 34).

35. При все това, практиката на Съда, показва, че държавите-членки, при упражняването на това правомощие, подлежат на двойно задължение, наложено от правото на Общността. Те трябва да гарантират ефективността на действията на Комисията като съблюдают различните общи принципи на правото на Общността (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 33).

36. Именно за да гарантира съблюдаването на общия принцип, указан в точка 27 от това решение, Съдът постановява, че компетентният национален орган трябва да разгледа дали предвидените принудителни мерки са произволни или прекомерни, с оглед предмета на разследването (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 35).

37. Съдът също поддържа, че Комисията от своя страна е длъжна да се увери, че въпросният национален орган разполага с всичко необходимо за изпълнението на тази задача по контрол и да гарантира, че при изпълнение на принудителните мерки се съблюдают националните норми (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точки 34 и 35).

38. Преюдициалните въпроси в настоящия случай касаят обхвата на съдебния контрол, който може да бъде разрешен от националния съд с правомощия по силата на вътрешното право да разрешава влизане и конфискация в помещения на предприятия, за които се подозира, че нарушават правилата на конкуренцията, когато до него е отправено искане от Комисията за оказване на помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17, както и естеството на сведенията, която Комисията трябва да предостави на упоменатия национален съд за провеждане на такъв съдебен контрол.

По предмета на съдебния контрол, който трябва да бъде осъществен от компетентния национален съд

39. Предварително трябва да се отбележи, че съгласно практиката на Съда, че при разглеждане на въпрос компетентният национален съд не може да замести своята собствена преценка за нуждите на разпоредените разследвания с тази на Комисията, законосъобразността на чиито фактически и правни преценки е предмет само на съдебен контрол от съдебните органи на Общността (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 35).

40. Съдебният контрол, упражнен от компетентния национален съд, предметът на който трябва да бъдат само приложените принудителни мерки, не може да превишава разглеждане, както се изисква от правото на Общността, за да се установи, че въпросните принудителни мерки не са произволни, и че са пропорционални на предмета на разследването. Подобно разглеждане изчерпва правомощията на този съд по отношение на

съдебния контрол на основателността на принудителните мерки съобразно искане на Комисията за оказване на помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17.

По обхвата на съдебния контрол от компетентния национален съд

41. За да се определи обхвата на така поискания от правото на Общността съдебен контрол, който ще се упражни от компетентния национален съд, е необходимо от самото начало да се припомни контекста на принудителните мерки, които са предмет на този съдебен контрол.

42. Първо, трябва да се има предвид, че правомощията, предоставени на Комисията с член 14, параграф 1 от Регламент № 17, са предназначени да подпомагат изпълнението на нейните задачи да гарантира приложението на правилата на конкуренцията на общия пазар, като функцията на тези норми е да се предотврати изкривяване на конкуренцията в ущърб на обществен интерес, на отделните предприятия и на потребителите (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 25), като така допринася за гарантирането на икономическото благосъстояние на Общността.

43. Второ, трябва да се отбележи, че в правото на Общността съществуват различни гаранции.

44. Преди всичко принудителните мерки, които могат да бъдат поискани от националните органи при прилагане на член 14, параграф 6 от Регламент № 17 са предназначени единствено да подпомогнат служителите на Комисията да изпълняват правомощията по разследване, които има тази институция. самите тези правомощия, които са изброени в член 14, параграф 1 от този регламент, са точно определени.

45. По този начин документи, които не са от служебно естество, се изключват по-специално от полето на разследване на Комисията, или документи, които не се отнасят до дейността на предприятието (Решение от 18 май 1982 г. по дело AM & S Europe/Комисия, 155/79, Recueil, стр. 1575, точка 16).

46. На следващо място, без да се засягат гаранциите, които дават разпоредбите на вътрешното право и които уреждат изпълнението на принудителни мерки, предприятията, които подлежат на разследване, са защитени от различни гаранции на Общността, сред които по-специално правото на правна помощ и правото на конфиденциалност на преписката между адвокат и клиент (упоменатите по-горе Решение по дело AM & S Europe/Комисия, точки 18 – 27; Решение по дело Hoechst, точка 16; както и Решение от 17 октомври 1989 г. по дело Dow Benelux/Комисия, 85/87, Recueil, стр. 3137, точка 27).

47. На последно място, член 14, параграф 3 от Регламент № 17 изисква от Комисията да обоснове решението за разпореждане на разследване като посочва неговите предмет и цел, и както поддържа Съдът, това е основно изискване, с цел не просто да покаже, че предложеното влизане в помещенията на въпросните предприятия е основателно, но и да позволи на тези предприятия да преценят обхвата на тяхното задължение за сътрудничество, като същевременно запазва техните права на защита (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 29).

48. Комисията е длъжна също да посочи в това решение възможно най-точно това, което търси, и сведенията, които трябва да придобие разследването (Решение от 26 юни 1980 г. по дело National Panasonic/Комисия, 136/79, Recueil, стр. 2033, точки 26 и 27). Както Съдът е постановил, това изискване цели да запази правата на защита на въпросните предприятия, които ще бъдат сериозно застрашени, ако Комисията може да се позове по отношение на доказателства, които са получени по време на разследване, но не са свързани с неговите предмет или цел (упоменатото по-горе Решение по дело Dow Benelux/Комисия, точка 18).

49. Трето, предприятие, срещу което Комисията разпорежи разследване, може да предяви иск срещу това решение пред съдия на Общността на основание член 173, алинея четвърта от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230, алинея четвърта ЕО). Ако въпросното решение бъде отменено от съдия на Общността, Комисията в този случай ще бъде възпрепятствана да използва за целите на производството за нарушение на правилата на конкуренцията на Общността, всякакви документи или доказателства, които тя може да получи в хода на това разследване, тъй като в противен случай има риск, доколкото решението се основава на такива доказателства, то да бъде отменено от съдия на Общността (вж. Определение от 26 март 1987 г. по дело Hoechst/Комисия 46/87 R, Recueil, стр. 1549, точка 34, и Определение от 28 октомври 1987 г. по дело Dow Chemical Nederland/Комисия, 85/87 R, Recueil, стр. 4367, точка 17).

50. Несъмнено съществуването на така предоставеното на съдия на Общността правомощие за съдебен контрол и подробните правила, особено упоменатите в точки 43 – 48 от настоящото решение, които уреждат упражняването от Комисията на нейните правомощия за разследване, помага за защитата на предприятията от произволни мерки и за запазването на такива мерки в границите на необходимото, за постигане на законните интереси, упоменати в точка 42 от настоящото решение.

51. Четвърто, както произтича от точки 35 и 39 от настоящото решение, компетентният национален съд трябва от една страна да гарантира ефективността на дейността на Комисията и, от друга да избягва да заменя собствена преценка на нужда от разпоредени разследвания с тази на

Комисията, законосъобразността на чиито фактически и правни преценки може да подлежи на съдебен контрол само от съдия на Общността.

52. Независимо че националният съд с правомощия да даде разрешение за принудителни мерки трябва да вземе предвид съответния контекст, в който е сезиран, както и съображенията, посочени в точки 42 - 51 от настоящото решение, тези изисквания не могат да попречат за изпълнението или да освободят от неговото задължение да гарантира, в съответните обстоятелства за всеки отделен случай, че предвидената принудителна мярка не е произволна или непропорционална на предмета на разпореденото разследване (вж. в аналогичен смисъл, Решение на Европейския съд по правата на човека от 25 февруари 1993 г. по дело Funke/Франция, серия A № 256-A, § 55, Решение на Европейския съд по правата на човека от 16 декември 1997 г. по дело Camenzind/Швейцария, Recueil des arrêts et décisions 1997-VIII, § 45, и упоменатото по-горе Решение на Европейския съд по правата на човека по дело по дело Colas Est и др./Франция, § 47).

53. В светлината на предходните съображения, необходимо е да се определи по-точно какво обхваща осъществяването на такъв съдебен контрол и естеството на информацията, с която трябва да разполага въпросният национален съд. Трябва да се направи разграничение в тази връзка между съдебен контрол за отсъствие на произволен характер в предвидените принудителни мерки, и съдебен контрол относно тяхната пропорционалност на предмета на разследване.

Съдебният контрол за отсъствие на произволен характер в принудителните мерки и елементите, които може да бъде изискано Комисията да представи за този контрол

54. Първо, при провеждане на съдебен контрол, с цел да установяване на отсъствие на произволен характер в принудителна мярка, предназначена да разреши изпълнение на разследване, разпоредено от Комисията, компетентният национален съд следва, по същество, да се увери, че съществуват достатъчно сериозни улики, които позволяват да се подозира нарушение от въпросното предприятие на правилата на конкуренцията.

55. Вярно е, че няма основна разлика между този съдебен контрол и съдебният контрол, който съдебните органи на Общността може да бъдат призвани да осъществят с цел да гарантират, че самото решение за разследване по никакъв начин не е произволно, т.е., че то не е прието при липса на факти, които могат да обосноват разследването (Решение от 17 октомври 1989 г. по съединени дела Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, 97/87 – 99/87, Recueil, стр. 3165, точка 52). В тази връзка трябва да се има предвид, че разследванията, извършени от Комисията, са предназначени да помогнат на същата да събере необходимата документация, за да провери реалното наличие и обхват на определено фактическо и правно положение,

относно което Комисията вече разполага с определена информация (упоменатото по-горе Решение по дело National Panasonic/Комисия, точки 13 и 21).

56. Обаче, тази прилика в естеството на съдебния контрол, осъществяван от съдебните органи на Общността и този, предприет от компетентния национален орган, не трябва да затъмнява разликата в предмета на тези два вида съдебен контрол.

57. Правомощията за разследване, предоставени на Комисията по силата на член 14, параграф 1 от Регламент № 17, са ограничени до това да разрешат на нейните служители да влязат в помещения, които пожелаят, и да прегледат документите, които поискат, и съдържанието на всеки мебел, който те посочат (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 31).

58. От своя страна принудителните мерки, които попадат в правомощията на националните органи, включват правомощието за получаване на достъп до помещения или мебели или за задължаване на персонала на предприятието да осигури такъв достъп, и за извършване на претърсване без разрешение на ръководството на предприятието (дело Hoechst, точка 31).

59. Като се има предвид вмешателството в личното пространство, което те поражда, прибегването до такива принудителни мерки изисква компетентния национален орган да може самостоятелно да се уверява в отсъствието на произволен характер в тях.

60. По-специално, подобно разглеждане на евентуална произволност не може да се изключи поради това, че при убеждаване в наличието на сериозни улики, върху които да се основат подозренията за нарушение на правилата на конкуренцията, компетентният национален орган може в съответствие с точка 35 от упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, да замени своята собствена преценка за нуждата от разпоредените разследвания с тази на Комисията и да оспори фактическите и правни преценки на последната.

61. Следва, че за да се позволи на компетентния национален съд да се увери в отсъствието на произволен характер в принудителните мерки, Комисията трябва да предостави на този съд обяснения, които показват по обстоятелствен начин, че Комисията разполага със сведения и улики, които позволяват да се подозира нарушение на правилата на конкуренцията от въпросното предприятие.

62. От друга страна, компетентният национален съд не може да изиска представяне на сведения и улики от преписката по делото на Комисията, на които се основават подозренията на последната.

63. В тази връзка, необходимо е да се вземе предвид задължението на държавите-членки, посочено в точка 35 от това решение, да гарантират, че дейността на Комисията е ефективна.

64. Първо, както правилно отбелязват Комисията и германското правителство и правителството на Обединеното кралство, възможността на Комисията да гарантира анонимността на някои от нейните източници на информация е от решително значение с оглед на гарантирането на ефективното предотвратяване на забранени антиконкурентни практики.

65. Несъмнено, ако Комисията е задължена да изпрати на различните национални конкурентни органи фактически сведения и улики, които разкриват идентичността на нейните източници на информация, или позволяват извличането на тази идентичност, това навярно ще увеличи риска, който поемат информаторите за разкриване на тяхната самоличност на трети страни, с оглед по-специално на процедурните изисквания на националното право.

66. Второ, също трябва да се има предвид, че физическото предаване на компетентните национални органи на различните части от фактическите сведения и улики, които са съдържат в преписката на Комисията, ще породят други рискове по отношение на ефективността на действията на Общността, особено в случаи, на паралелни разследвания, които трябва да се извършат едновременно в повече от една държава-членка. Трябва да се вземат предвид рисковете и забавянията, които могат да засегнат това предаване, и различните процедурни вариации, които те трябва да спазват в съответствие с правните системи на съответните държави-членки, както и сроковете, необходими на въпросните органи, за да разгледат документи, които да се окажат сложни и обемисти.

67. В контекста на разпределянето на правомощия, предвидени в член 234 ЕО, по принцип компетентният национален съд трябва да прецени дали в определен случай обясненията, упоменати в точка 61 от настоящото решение, са надлежно предоставени и на тази основа да осъществи съдебния контрол, който трябва да предприеме по силата на правото на Общността. В допълнение, когато националният съд е призван да се произнесе по искане на Комисията за оказване на помощ по силата на член 14, параграф 6 от Регламент № 17, той трябва да обърне дори по-голямо внимание на това разпределение на правомощия, доколкото преюдициално запитване – освен ако е направено, както в настоящия случай, след като са проведени разследванията – може да забави решението на този съд и може да изложи искането за помощ в публичното пространство, като така създаде риск действието на Комисията да спре и де лиши всяко последващо разследване от полезна цел.

68. В светлината на тези съображения, когато Съдът е призван да се произнесе по преюдициално запитване, може да предостави на препращащия съд всички налични елементи за тълкуване на правото на Общността, които могат да подпомогнат този съд да разреши делото пред него.

69. В случая по главното производство, ясно е от основанията, които се съдържат в Решението за разследване от 10 септември 1998 г., както се потвърждава в точка 11 от настоящото решение, че Комисията предоставя много точен отчет относно нейните подозрения по отношение на Roquette Frères и другите участници предполагаемия картел, като предоставя подробна информация относно провеждането на редовни тайни събрания и относно това, което се е обсъждало и договаряло на тези събрания.

70. Независимо че Комисията не посочва естеството на доказателствата, на които се основават нейните подозрения, такива като например жалба, свидетелско показание или документи, обменени между участниците в предполагаемия картел, простото отсъствие на улика не е достатъчен, за да постави под съмнение наличието на основателни причини за тези подозрения, когато, както в случая по главното производство, обстоятелственият отчет за информацията, поддържана от Комисията относно конкретния предмет на предполагаемия картел е такъв, че да подпомогне компетентният национален съд да установи, че Комисията наистина разполага с подобни улики.

Съдебният контрол на пропорционалността на принудителните мерки на предмета на разследването и информацията, която може да бъде изискана от Комисията за тази цел

71. Второ, що се отнася до необходимостта от проверка на пропорционалността на принудителните мерки на предмета на разследването, разпоредено от Комисията, трябва да се отбележи, че тя включва установяване доколко такива мерки са подходящи, за да се гарантира, че разследването може да се проведе.

72. В тази връзка, трябва да се има предвид по-специално, че член 14, параграф 3 от Регламент № 17 изисква във въпросните предприятия да бъде проведено разследване, разпоредено с решение на Комисията, и че член 14, параграф 6 предвижда за държавите-членки да предоставят помощ на служителите, оправомощени от Комисията, само в случай че предприятие се противопостави на такова разследване.

73. Съдът признава, че помощта може да се поиска като превантивна мярка за преодоляване на евентуално противопоставяне от предприятието (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 32).

74. При все това, трябва да се уточни, че принудителни мерки могат да се поискат на предохранителна основа само доколкото са налице основания за очаквано противопоставяне на разследването и/или опити за укриване или освобождаване от доказателства, в случай че разследване, разпоредено на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17, е нотифицирано на въпросното предприятие.

75. Следователно, Комисията трябва да предостави на компетентния национален съд необходимите обяснения, които да позволят той да се увери, че ако Комисията е в невъзможност да получи, като предохранителна мярка, необходимата помощ, за да преодолее всяко противопоставяне от предприятието, ще бъде невъзможно или много трудно да се установят фактите, довели до нарушението.

76. В допълнение, съдебният контрол на пропорционалността на предвидените принудителни мерки на предмета на разследването налага установяването, че такива мерки не представляват, във връзка с преследваната от въпросното разследване цел, непропорционална и прекалена намеса (вж. по-специално Решение от 13 ноември 1990 г. дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точка 13; Решение от 21 февруари 1991 г. по съединени дела Zuckerfabrik Süderdithmarschen и Zuckerfabrik Soest, C-143/88 и C-92/89, Recueil, стр. I-415, точка 73; Решение от 13 май 1997 г. по дело Германия/Парламент и Съвет, C-233/94, Recueil, стр. I-2405, точка 57; и Решение от 28 април 1998 г. по дело Metronome Musik, C-200/96, Recueil, стр. I-1953, точки 21 и 26).

77. В това отношение, несъмнено трябва да се има предвид, че във връзка с пропорционалността на самата мярка за разследване, както Съдът е постановил, че изборът на Комисията между разследване с обикновена заповед и разследване, разпоредено посредством решение, не зависи от въпроси като специфичната сериозност на положението, крайната неотложност или нуждата от абсолютна дискретност, а по-скоро от нуждата от подходящо разследване, като се имат предвид специалните характеристики на случая. Съдът заключава в тази връзка, че когато решение за разследване просто цели да помогне на Комисията да събере информацията, необходима, за да се прецени евентуалното нарушение на Договора, такова решение не противоречи на принципа на пропорционалност (упоменатото по-горе Решение по дело National Panasonic/Комисия, точки 28 до 30).

78. Също уместно е да се припомни, че Комисията трябва да прецени дали определено сведение е необходимо, с цел разкриване на нарушение на правилата на конкуренцията (упоменатото по-горе Решение по дело AM & S Europe/Комисия, точка 17; Решение от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem/Комисия, 374/87, Recueil, стр. 3283, точка 15). Дори вече да разполага с улики, или доказателства за съществуването на нарушение, Комисията

законно може да счита, че е необходимо да разпорежи разследвания, които да помогнат по-добре да определи нарушението, неговата продължителност или кръга на въвлечените предприятия (вж. в този смисъл, във връзка с исканията за допълнителни сведения, упоменатото по-горе Решение по дело Orkem/Комисия, точка 15).

79. Обаче, ако обхватът на съдебния контрол, който трябва да се осъществява от компетентния национален съд, трябва да бъде смислен, и ако трябва надлежно да се отчете вмешателството в личното пространство, което включва прибягване до съдействието на правоприлагащите органи, трябва да се признае, във връзка с такава мярка, че националният орган не може да осъществи съдебен контрол за пропорционалност, без да отчете фактори като тежест на предполагаемото нарушение, естество на участието на въпросното предприятие или значение на търсените доказателства.

80. Следователно, компетентният национален съд трябва да може да откаже поисканите принудителни мерки, когато твърдяното засягане на конкуренцията е толкова малко, степента на вероятното участие на въпросното предприятие – толкова ограничена или търсените доказателства – толкова периферни, че вмешателството в областта на частната дейност на юридическо лице, която налага претърсване с помощта на правоприлагащи органи изглежда очевидно непропорционална и прекомерна в светлината на целите, преследвани от разследването.

81. Следователно, за да може компетентният национален съд да осъществи съдебния контрол на пропорционалността, който се изисква от него, Комисията трябва по принцип да уведоми този съд относно съществените характеристики на предполагаемото нарушение, за да може така да помогне на същия при оценка на тяхната сериозност, като посочва предполагаемо засегнатия пазар, естеството на предполагаемите ограничения на конкуренцията и предполагаемата степен на участие на въпросното предприятие.

82. От друга страна, както Съдът вече е постановил по отношение на причините за самите решения за разследване, не е крайно необходимо съобщената информация точно да определя съответния пазар, да посочва точното правно естество на предполагаемите нарушения или да посочва периода, през който са извършени тези нарушения (упоменатото по-горе Решение по дело Dow Benelux/Комисия, точка 10).

83. Комисията също е длъжна да посочи възможно най-точно търсените доказателства и въпросите, които трябва да съдържа разследването (упоменатото по-горе Решение по дело National Panasonic/Комисия, точки 26 и 27), както и правомощията, предоставени на следователите на Общността.

84. Обаче, от Комисията не може да се изисква да ограничи своето разследване до искането за представяне на документи или преписки, които тя може предварително да идентифицира точно. Това, в действителност, ще лиши от полезен ефект нейното право на достъп до такива документи или преписки. Както е постановил Съдът, такова право предполага – напротив – правомощието за търсене на различни сведения, които все още не са известни или не са напълно идентифицирани (упоменатото по-горе Решение по дело Hoechst, точка 27).

85. Както се посочва в точка 67 от настоящото решение, по принцип компетентният национален съд трябва да прецени дали в определен случай, сведенията, упоменати в точки 75, 81 и 83 от настоящото решение, са надлежно предоставени от Комисията, и на тази основа да осъществи съдебния контрол, който се изисква от него по силата на правото на Общността.

86. Обаче, както се посочва в точка 68 от настоящото решение, Съдът има правомощия да предостави всички такива елементи за тълкуване от правото на Общността, които могат да помогнат на препращащия съд да разреши делото пред него.

87. По отношение на делото по главното производство, основанията на Решението за разследване от 10 септември 1998 г. разкриват, както се повтаря в точка 11 от настоящото решение, че Комисията в достатъчна степен е отчела характеристиките на подозирания картел, посочила е неговата сериозност и е заявила, че Roquette Frères е взело участие в описаните събрания.

88. По подобен начин, Комисията посочва, първо, че Roquette Frères може да разполага с информация за извършване на разследването на Комисията. Второ, тя посочва, че самото естество на предполагаемите съглашения предполага, че те са изпълнени чрез тайни средства, така че разследването е най-подходящия начин за събиране на доказателства за тяхното наличие, и че е необходимо да се принуди предприятието, с решение да се подложи на разследване по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 17. Тези улики сякаш са такива, че да помогнат на компетентния национален съд да прецени нуждата от предоставяне, като предохранителна мярка, исканото разрешение.

89. Що се отнася до предмета на разследванията, които трябва да се извършат, от диспозитива и от основанията на Решението за разследване от 10 септември 1998 г. е видно, както се повтаря съответно в точки 10 и 11 от настоящото решение, че Комисията следва да открие всички факти относно предполагаемите съглашения и/или съгласувани практики и да установи дали Roquette Frères е участвало в тях. За тази цел, решението разпорежда на предприятието да предостави на служителите, оправомощени от Комисията,

достъп до неговите помещения, да предостави счетоводните книги и другите служебни документи, поискани от тези служители, да позволи на същите да прегледат и копират тези счетоводни книги и записи и да предостави на въпросните служители всякакви устни обяснения, които те могат да поискат във връзка с предмета на разследването. Тези твърдения адекватно посочват това, което Комисията търси, и правомощията, до които може да се прибегне за тази цел.

По подхода, който трябва да се възприеме от компетентния национален съд и от Комисията, в случай че съобщената от нея информация се окаже недостатъчна

90. Когато национален съд с юрисдикция в съответствие с вътрешното право да разреши влизане в помещения смята, че съобщената от Комисията информация не изпълнява изискванията, посочени в точки 75, 81 и 83 от настоящото решение, той не може да отхвърли искането, отправено пред него.

91. При такива обстоятелства въпросният съд и Комисията трябва в съответствие със задължението за лоялно сътрудничество, упоменато в точки 30 – 32 от настоящото решение, да сътрудничат един на друг с оглед преодоляване на произтичащите проблеми и да сътрудничат един на друг при изпълнение на решението за разследване, разпоредено от Комисията (вж. по аналогия, Решение от 15 януари 1986 г. по дело Комисия/Белгия, 52/84, Recueil, стр. 89, точка 16, и Решение от 10 юли 1990 г. по дело Комисия/Германия, C-217/88, Recueil, стр. I-2879, точка 33).

92. За да се спази изцяло това задължение и да помогне, както е длъжен, при гарантиране ефективността на действието на Комисията, компетентният национален съд следователно трябва възможно най-бързо да уведоми Комисията, или националния орган, който е завел искането на последната пред него, относно срещнатите трудности, като изиска допълнителната информация, която е необходима, за да подпомогне осъществяването на съдебния контрол, който трябва да осъществи. При такива обстоятелства, този съд трябва да обърне особено внимание на нуждата от съгласуване, бързина и дискретност, които трябва да бъдат изпълнени, за да се гарантира ефективността на паралелните разследвания, както се упоменава в точка 66 от настоящото решение.

93. По същия начин задължението на Комисията за лоялно сътрудничество е от особено значение при сътрудничество със съдебните органи на държава-членка, които отговарят за гарантирането на прилагането и съблюдаването на правото на Общността в националната правна система (упоменатото по-горе Определение по дело Zwartfeld и др., точка 18). Комисията следователно трябва да предостави с минимално закъснение всички така

поискани от компетентния национален съд допълнителни сведения, които да удовлетворят изискванията, посочени в точка 90 от настоящото решение.

94. Докато компетентният национален съд не получи такива евентуални пояснения, или докато Комисията не успее да предприеме някакви практически стъпки в отговор на неговото искане, той не може да откаже да предостави поисканата помощ, когато не може да се заключи в светлината на сведенията, с които разполага, че предвидените принудителни мерки нямат произволен или непропорционален характер спрямо предмета на тези мерки.

По начина, по който сведенията могат да бъдат доведени до знанието на компетентния национален съд

95. Що се отнася до начина, по който сведенията могат да бъдат доведени до знанието на компетентния национален съд, трябва да се отбележи, че основната причина, поради която препращащият съд иска Съдът да се произнесе по евентуално недостатъчните основания на Решението за разследване от 10 септември 1998 г., е че, в главното производство, единственият материал, представен за оценка на компетентния национален съд е текста от това решение.

96. Обаче основанията такова решение за разследване не са релевантни за национален съд, освен при извършването на преценката от този съд дали поисканата принудителна мярка не е произволна, нито непропорционална на предмета на разследването. Съдебният контрол на изискванията, на които трябва да отговарят основанията на всяко решение на Комисията за разпореждане на разследване, както са дефинирани в член 14, параграф 3 от Регламент № 17, попада в обхвата на изключителната компетентност на юрисдикциите на Общността.

97. Докато въпросите, които могат да се съдържат в самото решение за разследване, особено по силата на член 14, параграф 3 от Регламент № 17, съответстват отчасти на сведенията, които трябва да се съобщи на компетентния национален съд, за да се подпомогне този съд при осъществяването на неговия съдебен контрол, тази информация може да произтича и от други източници.

98. В тази връзка правото на Общността не изисква сведенията, съобщени на компетентния национален съд да бъдат в някаква определена форма. Тъй като целта е да се помогне на този съд да осъществи съдебен контрол, който се изисква от него да предприеме, такава информация може да се съдържа или в самото решение за разследване или в искането, отправено до националните органи по силата на член 14, параграф 6 от Регламент № 17, или всъщност в отговор – дори в устна форма – на въпрос, поставен от този съд.

99. Предвид всички предходни съображения, отговорите, които трябва да се дадат на поставените въпроси, трябва да бъдат следните:

- По силата на общия принцип на правото на Общността, който предоставя защита от произволно или непропорционално вмешателство на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали физическо или юридическо, от национален съд с правомощия по силата на вътрешното право да разрешава влизане и конфискация в помещения на предприятия, заподозрени, че нарушават правилата на конкуренцията, се изисква да провери, че поисканите принудителни мерки в следствие на искане от Комисията за оказване на помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17 не са произволни или непропорционални на предмета на разпореденото разследване. Без да засяга някои разпоредби на вътрешното право, които уреждат изпълнението на принудителни мерки, правото на Общността не допуска съдебният контрол, осъществяван от националния съд по отношение на основанията на тези мерки, да премине отвъд изискваното от упоменатия по-горе общ принцип.

- правото на Общността изисква Комисията да гарантира, че въпросният национален съд разполага с цялата информация, от която се нуждае за осъществяване на съдебния контрол, който се изисква от него. В тази връзка, информацията, предоставена от Комисията, по принцип трябва да включва:

- описание на съществените характеристики на предполагаемото нарушение, най-малкото упоменаване на предполагаемо засегнатия пазар и на естеството на подозираните ограничения на конкуренцията;

- обяснения относно начина, по който предприятието, спрямо което са насочени принудителните мерки, се смята, че участва във въпросното нарушение;

- подробни обяснения, които показват, че Комисията притежава солидни фактически сведения и улики, които предоставят основания за подозиране на такова нарушение от страна на въпросното предприятие;

- възможно най-точно посочване на исканите доказателства на въпросите, които трябва да разгледа разследването, и на правомощията, предоставена на следователите на Общността; и

- в случай че е поисканата помощ на националните органи от Комисията като предохранителна мярка за преодоляване всяко противопоставяне от въпросното предприятие, обяснения, които помагат на националния съд да се увери, че при липса на разрешение за принудителните мерки на предохранителни основания, ще бъде невъзможно или много трудно да се установят фактите, довели до нарушението.

- От друга страна, националният съд не може да иска да бъдат предоставени доказателствата от преписката на Комисията, на които се основават подозренията на последната.

- Когато националният съд смята, че информацията, съобщена от Комисията, не изпълнява посочените от настоящото решение изисквания, той не може, без да наруши член 14, параграф 6 от Регламент № 17 и член 5 от Договора, просто да отхвърли искането, предявено пред него. При такива обстоятелства, той трябва възможно най-бързо да уведоми Комисията или националния орган, който е подал искането на последната пред него, относно срещнатите трудности, като изисква при необходимост според случая всякакви разяснения, които ще позволят осъществяването на съдебния контрол, който трябва да предприеме. Докато такова разяснение предстои или докато Комисията не направи никакви практически стъпки в отговор на неговото искане, националният съд не може да откаже да предостави исканата помощ поради това, че в светлината на информацията, с която разполага, той не може да твърди, че предвидените принудителни мерки не са произволни или непропорционални на предмета на разследването.

- Сведенията, които Комисията трябва да предостави на националния съд, може да се съдържат или в самото решение за разследване или в искането, отправено до националните органи на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17, или всъщност като отговор – дори даден в устна форма – на поставен от този съд въпрос.

По съдебните разноски

100. Разходите, направени от френското, германското, гръцкото, италианското, норвежкото правителство и от правителството на Обединеното кралство, които са представили пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Cour de cassation с Решение от 7 март 2000 г., реши:

1. По силата на общия принцип на правото на Общността, който предоставя защита от произволно или непропорционално

вмешателство на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали физическо или юридическо, национален съд с правомощия по силата на вътрешното право да разрешава влизане и конфискация в помещения на предприятия, заподозрени, че нарушават правилата на конкуренцията, следва да провери, че поисканите принудителни мерки в следствие на искане от Комисията за оказване на помощ на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17 не са произволни или непропорционални на предмета на разпореденото разследване. Без да засяга някои разпоредби на вътрешното право, които уреждат изпълнението на принудителни мерки, правото на Общността не допуска съдебният контрол, осъществен от националния съд по отношение на основанията на тези мерки, да премине отвъд изискването от упоменатия по-горе общ принцип.

2. Правото на Общността изисква Комисията да гарантира, че въпросният национален съд разполага с цялата информация, от която се нуждае за осъществяване на съдебния контрол, който се изисква от него. В тази връзка, информацията, предоставена от Комисията, по принцип трябва да включва:

- описание на съществените характеристики на предполагаемото нарушение, най-малкото упоменаване на предполагаемо засегнатия пазар и на естеството на подозираните ограничения на конкуренцията;
- обяснения относно начина, по който предприятието, спрямо което са насочени принудителните мерки, се смята, че участва във въпросното нарушение;
- подробни обяснения, които показват, че Комисията притежава солидни фактически сведения и улики, които предоставят основания за подозиране на такова нарушение от страна на въпросното предприятие;
- възможно най-точно посочване на исканите доказателства на въпросите, които трябва да разгледа разследването, и на правомощията, предоставена на следователите на Общността; и
- в случай че е поисканата помощ на националните органи от Комисията като предохранителна мярка за преодоляване всяко противопоставяне от въпросното предприятие, обяснения, които помагат на националния съд да се увери, че при липса на разрешение за принудителните мерки на предохранителни основания, ще бъде невъзможно или много трудно да се установят фактите, довели до нарушението.

3. От друга страна, националният съд не може да иска да бъдат предоставени доказателствата от преписката на Комисията, на които се основават подозренията на последната.

4. Когато националният съд смята, че информацията, съобщена от Комисията, не изпълнява посочените от настоящото решение изисквания, той не може, без да наруши член 14, параграф 6 от Регламент № 17 и член 5 от Договора (понастоящем член 10 ЕО), просто да отхвърли искането, предявено пред него. При такива обстоятелства, той трябва възможно най-бързо да уведоми Комисията или националния орган, който е подал искането на последната пред него, относно срещнатите трудности, като изисква при необходимост според случая всякакви разяснения, които ще позволят осъществяването на съдебния контрол, който трябва да предприеме. Докато такова разяснение предстои или докато Комисията не направи никакви практически стъпки в отговор на неговото искане, националният съд не може да откаже да предостави исканата помощ поради това, че в светлината на информацията, с която разполага, той не може да твърди, че предвидените принудителни мерки не са произволни или непропорционални на предмета на разследването.

5. Сведенията, които Комисията трябва да предостави на националния съд, може да се съдържат или в самото решение за разследване или в искането, отправено до националните органи на основание член 14, параграф 6 от Регламент № 17, или всъщност като отговор – дори даден в устна форма – на поставен от този съд въпрос.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 октомври 2002 година.

Подписи